రోగాలు - అనురోగాలు

- డా.కె.వివేకానంద మూర్తి

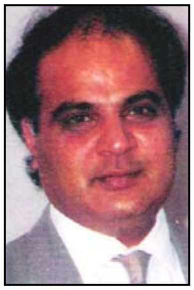

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

రాత్రి పదకొండు దాటింది. అక్కడో దగ్గు, యిక్కడో మూలుగు తప్ప 'క్యూర్' హాస్పిటల్‌లో అలజడి లేదు. దీపాలు వెలుగు తగ్గి నిద్రపోతున్నట్టుగా వున్నాయి. అవాళ మందాకిని, బాలరాజు కూడా నైట్ డ్యూటీలో వున్నారు. నాగదాసు యింకా హాస్పిటల్లో వున్నాడో, యింటికి వెళ్లిపోయాడో ఎవరికీ తెలియదు. రేఖ మాత్రం హాస్పిటల్లో లేదు. రిసెప్షన్లో చాముండేశ్వరి రాత్రి షిఫ్టు చేస్తోంది.

'ఇక్కడ నేను చూసుకుంటాను. మీ పని మీరు చూసుకోండి' అని మందాకిని, బాలరాజుకి హామీ యిచ్చింది.

'ఓకే' అని బాలరాజు క్రిందకి దిగాడు. రిసెప్షన్‌లో చాముండేశ్వరితో బాచి నవ్వుతూ కబుర్లాడుతున్నాడు.

'ఈడే బాచిబాబు డ్రాటారూ' అంది చాము.

'తాళం తీసాను సార్. మీరెల్లి సూసి రండి' బాచి వినయంగా చెప్పాడు.

'బాసు లేరు అయినా బేగొచ్చేసీండి' చెప్పింది చాము.

బాలరాజు ఆ యిద్దరికీ థాంక్సు నవ్వొకటి విసిరి, తాళం తీసిన తెలియని గది వేపు నడిచాడు. తలుపు తీస్తే అది గదికాదు. విశాలమైన వార్డు. పదహారు పడకల దాకా వున్నాయి. పధ్నాలుగు బెడ్స్‌మీద పేషెంట్స్ వున్నారు. అందరూ డ్రిప్స్ మీదే వున్నారు. మధ్యలో నడుస్తూ అటూ యిటూ పరీక్షగా చూస్తున్నాడు బాలరాజు. పడుకున్న పేషెంట్లెవ్వరూ నిద్రపోతున్నట్టుగా లేదు. శూన్యంలోకి వెర్రిగా చూస్తూ జీవచ్ఛవాల్లా వున్నారు. బెడ్స్ పక్కన సైడ్ టేబ్యుల్స్ మీద ఫైల్స్ వున్నాయి. కేసు నోట్సులు అయివుంటాయి. బాలరాజు వొక్కొక్క కేసు నోట్సు తీసుకుని చదవడం ప్రారంభించాడు. అందరూ డయాబెటిక్ పేషెంట్సే. అంతా డయబోలిక్ అనే కొత్త డ్రగ్ మీద వున్నారు. ఇంతలో ఎంట్రీ డోర్ క్కిరున చప్పుడైంది. బాలరాజు వెంటనే కేసు నోట్సు మూసేసి యధాస్థానంలో పెట్టేశాడు. వెనక్కి చూస్తే యెవరూ లేరు. గాలికి తలుపు కదిలి వుంటుందనుకున్నాడు. మళ్లీ వెనక్కి వచ్చి పేషెంట్సుని చూశాడు. ఒక రెండు ముఖాల్ని గుర్తించగలిగాడు. ఆ

యిద్దరూ కె.జి.హెచ్ నుంచి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి వచ్చినవాళ్లే. మరో యిద్దరు కనిపించలేదు. ఏవయ్యారో? పేషెంటెవ్వరూ స్మారకంలో వున్నట్టు లేరు. వెర్రి చూపుల్తో, బిగిసిపోయిన ముఖాల్తో డమ్మీల్లా వున్నారు. బాలరాజుకి చాలావరకూ అర్థమైంది. ఇక అక్కడ యెక్కువ సేపు వుండడం మంచిది కాదు. వీలైతే మరోసారి రావొచ్చు అనుకుని ఆ రహస్య వార్డు వదిలి మళ్లీ రిసెప్షన్ దగ్గరకు వచ్చాడు.

'థాంక్యూ చామూ, థాంక్యూ బాచీ' అన్నాడు.

'సరే సార్. తవరు మల్లా సూడాలనుకుంటే మన సాముండికోమాట సెప్పండి. నేనెల్తా' అని బాచి తన కాపలా పనికి కదిలాడు.

'సూసారా - డాట్రారూ - నానెప్పుడూ సూల్లే' అంది చాముండేశ్వరి.

'థాంక్సు చామూ. చూశాను. రీసెర్చి పేషెంట్స్ వార్డులా వుంది. వీలైతే మరోసారి చూస్తాను.'

'తప్పకుండా డాట్రారూ. మీరొక్కమాట సెబితే బాచిగాడితో మల్లా యార్పాటు సేత్తా.' హామీ యిచ్చింది చాముండేశ్వరి.

'పైన పనుంటుంది. మళ్లీ కలుద్దాం' అని బాలరాజు పై వార్డుకి కదిలాడు.

'ఇక్కడంతా కొయిటు, సమస్సలేం లెవ్వు. మీరెల్లిన పనేవైంది? చూసేరా? ఏటుందక్కడ?'

'చాలావుంది. డయాబెటిక్ పేషెంట్స్ మీద యేదో రీసెర్చి చేస్తున్నట్టున్నాడు. ఎందుకింత రహస్యంగా చేస్తున్నాడో అర్థం కావడంలేదు. నువ్వో హెల్పు చెయ్యాలి' అన్నాడు బాలరాజు.

'తప్పకుండా. ఏం చెయ్యాలో చెప్పండి. తప్పకుండా చేస్తాను' అంది మందాకిని.

'నువ్వూ, చాముండేశ్వరీ కలిసి క్రింద వార్డులో పేషెంట్స్ వివరాలు సేకరించాలి. ఎంతమంది అడ్మిట్ అవుతున్నారు. ఎంతమంది డిశ్చార్జి అవుతున్నారు. డెత్స్ ఏవన్నా వున్నాయా? మీరిద్దరూ ఎలా చేస్తారో తెలీదు. కానీ మీరిద్దరూ చెయ్యగలరనే నమ్మకం నాకుంది.'

'మాకొదిలీండి డాట్రారూ, సాముండితో మాట్లాడతాను. మీకన్నివరాలు తొరలోనే తవ్వేసి తీసుకొత్తాను' అని మందాకిని హామీయిస్తూ చెప్పింది.

'ఇవాళ క్రింద కెళ్లి చూశాక, వొక అయిడియా వచ్చింది. లక్కీగా నాగదాసు యీ టైములో యిక్కడెక్కడా వున్నట్టులేదు.'

'మరేనండి. ఆడికింకా సేనా యాపకాలుండుంటాయి.'

'అన్ని సంగతులూ మనకి తొందర్లోనే తెలుస్తాయి.'

'కాఫీ సైనా డాట్రారూ.'

'చెయ్యి. నీ అభిమానం కాఫీకంటే బాగుంటుంది.

'ఏదోలెండి. వొంటిమీద సెయ్యేద్దావనుకునే డాకటర్ల కంటే, వొల్లూ, మనసూ వొంపేసి పన్జేసే డాకటర్లంటే నాకు వల్లమాలిన యిట్టం' అంటూ మందాకిని కాఫీ కలపడానికి నడిచింది.

బాలరాజు డ్యూటీ రూములోకి వెళ్లాడు. ఆలోచిస్తున్నాడు. నాలుగురోజుల్లో నిజాలు వొక్కొక్కటీ బైటికొస్తాయి. నాగరాజుని యెలా యెదుర్కోవాలి. రేఖ దూరమైపోకుండా యెలా చూసుకోవాలి - యిలా యెన్నో ఆలోచనలు.

మందాకిని కాఫీ తెచ్చి యిచ్చింది.

‘ఇవాళ వెరైటీకి రకరకాల రుచులు తెచ్చాను‘ అన్నాడు పాహియాన్ బాల్కనీలో టేబుల్ మీద డిషెస్ అమరుస్తూ.

‘అయితే నాకియ్యాల పస్లేదండి‘ అని నల్లతంబి బైల్దేరాడు.

‘పాహియాన్ వచ్చాడంటే మనకి పండగ భోజనమే‘ అన్నారు హిస్టరీ శర్మగారు.

బాచిలర్స్ డెన్ బాల్కనీ మీదికి చల్లటి సముద్రపుగాలి వీస్తోంది. పిట్టగోడ దగ్గర కనకాంబరం మొక్క పువ్వుల్తో విరవీగుతోంది.

బాలరాజు తన క్యూర్ హాస్పిటల్ డిస్కవరీ గురించి శర్మగారికీ, పాహియాన్‌కీ చెప్పాడు.

‘రీసెర్చితో మెడికల్ రివల్యూషన్ యేదో సాధించాలనుకుంటున్నాడనిపిస్తోంది.‘

‘అంత రహస్యంగా యెందుకు చేస్తున్నాడో తెలీదు. ఇందులో యేదో మెలిక వుంది‘ అన్నారు హిస్టరీ మేష్టారు.

‘ఆ రహస్యాన్నే ఛేదించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను‘ - అన్నాడు బాలరాజు.

‘జాగర్త బాలూ. నువ్వు చెప్పిన హిస్టరీ ప్రకారం ఆ నాగదాసు చండశాసనుడిలా అనిపిస్తున్నాడు. అలాంటి వాళ్లు యెంతకేనా తగుదురు.‘

‘తెలుసు. అన్ని జాగర్తలూ తీసుకుంటున్నాను. అసలు విషయం త్వరలోనే తెలుస్తుంది.‘

‘ఈ సంగతి రేఖకి తెలుసా?‘

‘లేదు. ఇంకా నేనేం చెప్పలేదు. తనకే తెలీదు. ఆ పేషెంట్స్ గురించి మరికొన్ని వివరాలు తెలిశాక మాట్లాడతాను.‘

‘గుడ్ అన్నీ తెలుసుకున్నాకే చెప్పడం మంచిది‘ అన్నారు శర్మగారు.

అంతా భోజనాలు మొదలెట్టారు.

‘తానీషాను చూసి చాలా రోజులైంది‘ అన్నాడు బాలరాజు.

బహుశా హసీనా బేగంతో పాకిస్థాన్ హాలీడేకి వెళ్లాడేమో.‘

‘పోనీలే ఏదో రకంగా సెటిలయ్యాడు. తనకి నచ్చిన జీవితం దొరకడం అతగాడి అదృష్టం.‘ - అన్నారు శర్మగారు.

‘ఎవరూ లేని ఏకాకిని నేనొక్కణ్నే అనిపిస్తోంది‘ - అన్నాడు పాహియాన్.

‘అవునోయ్ - అదీ నిజమే. నువ్వు కొద్ది రోజులు మన బాలుతోపాటే ఆ హాస్పిటల్‌కి వెళ్లు. ఏ నర్సు పిల్లో దొరక్కపోదు.‘ - అన్నారు శర్మగారు నవ్వుతూ.

‘పిల్ల మాటెలా వున్నా - కాస్త నలుగుర్నీ చూస్తే నాలుగు విషయాలు తెలుస్తాయి. వస్తానంటే తీసుకు వెళ్తా. నీకెప్పుడు కుదురుతుందో చెప్పు‘ - అన్నాడు బాలరాజు.

‘పాహిమాం, పాహిమాం‘ అన్నాడు పాహియాన్.

రోజులు గడుస్తున్నాయి. బాలరాజుకి యీమధ్య నాగదాసు కనబడలేదు.

ఒకరోజు అనుకోకుండా విశాఖ బీచ్ వొడ్డున కొత్తగా ప్రారంభించిన సన్ అండ్ సీ హోటల్ నించి ఫోన్ వచ్చింది - భానురావ్‌గారి దగ్గర్నుంచి. ఈ మధ్యనే మినిష్టర్ అయ్యార్ట - ఆరోగ్య శాఖకి. బాలరాజుతో ఆప్యాయంగా మాట్లాడారు.

ఒకరోజు లంచ్ కి రమ్మని పిలిచారు. తను రేఖను కూడా తీసుకొస్తానని చెప్పాడు. ఎంతో సంబరపడిపోయారు. తప్పకుండా తీసుకురమ్మన్నారు.

తను రేఖకి చెప్పాడు. 'హెల్త్ మినిష్టర్ నీకు పెర్సనల్ ఫ్రెండా'' అంటూ రేఖ వుబ్బి తబ్బిబ్బయ్యింది. బాలరాజు, రేఖ సన్ అండ్ సీకి భానురావుగారితో లంచ్‌కి వెళ్లారు.

తూర్పు సముద్రం పక్కన 'సన్ అండ్ సీ' హోటల్ పశ్చిమ వాతావరణంతో ప్రగల్భంగా వుంది. రిసెప్షన్‌లో తెలుగు పిల్లలు స్తనాలు సగం కనిపించేలా రవికల్లాంటివి తొడుక్కున్నారు. ఇంగ్లీషుని రోల్ చేస్తూ తెలుగు గ్రామరుతో బుసబుసా మాట్లాడుతున్నారు. హోటల్ వెనుక సముద్రం వేపు యిసుకలో చెట్లూ, చేమలూ అందంగా మొలిచినట్టు పాతారు. అక్కడ చాలా టేబిల్స్, ఛైర్సూ వున్నాయి. భానురావుగారు చిరునవ్వుతో యెదురొచ్చి, బాలరాజునీ, రేఖనీ వొక టేబిల్ దగ్గర కూర్చోపెట్టి, తనూ కూర్చున్నారు. వస్తూంటే రిసెప్షన్ ఏరియాలో కొంత మంది వినయంగా లేచి నిలబడి నమస్కారాలు పెట్టారు. భానురావుగారు వాళ్లని పెద్దగా పట్టించుకున్నట్టులేదు. ముగ్గురూ వొక టేబిల్ దగ్గర కూర్చున్నారు. దూరంగా మరో టేబిల్ దగ్గర వొక తెల్ల జంట కూర్చుని స్నాక్స్ తింటున్నారు. ఇంకా దూరంగా యింకో టేబిల్ దగ్గర యిద్దరు చైనా వాళ్లు కూర్చుని స్నేక్స్ తింటున్నారు.

'మనం స్టార్టర్స్‌గా పకోడీలు తిందాం' అన్నారు భానురావు. అప్పటికే ఆర్డరు చేసినట్టున్నారు. పకోడీలు వచ్చాయి.

'మన భోజనం యిక్కడేనా?' అడిగాడు బాలరాజు.

'ఇక్కడే ఇదివరకు భోజనం లోపల చేసి, కాలకృత్యాలు బైట తీర్చుకునేవాళ్లం. ఇప్పుడు రివర్స్. భోజనం బైట. కాలకృత్యాలు లోపల. నాగరికత' నవ్వుతూ చెప్పారు భానురావు.

రేఖ నవ్వు కలిపింది.

'నువ్వు కూడా డాక్టరే కదూ' అని మళ్లీ అన్నారు.

'అవునండి' అని బదులు చెప్పింది రేఖ.

'అయితే మా బాలు, డాక్టరికి మొగుడన్నమాట' భానురావుగారు చమత్కరించారు.

బాలరాజు, రేఖ జంటగా నవ్వారు.

ఇంతలో మెయిన్ కోర్స్ వచ్చింది. కబుర్లు సాగుతున్నాయి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments